
Asaf DURAKOVIĆ,* *Beramska kapela – Beram Chapel*, Medina – New York,
The World Life Institute, 2014.

Navještenje

Kastavski majstor tajni znak otkriva
U nagovijesti što s'lazi s visina
Gdje freskom starom u času zapliva
Čudesna strepnja usred ovih tmina

I ne gledam ni likove sa freske
Ni sjaj što nosi pregršti od praha
U mraku hladnom sred kapele tijesne
Zatvaram oči od nenadnog straha

Jer vijest što zid je kazuje s oblaka
Od davne ruke potamnjenih boja
Prože me jezom sviju postanaka
Da ovdje staje svaka staza moja

Gdje knjige se otvaraju starina
U prašnom popodnevu Berama
Da djeвица će poroditi sina
Istina starog kazanja me slama

Jer mada znah do ovog čudnog trenu
Da prah se diže iz sunčane zrake
Nosi me nova snaga vrh kamenja
Gdje svijet nebeski nadlijeće oblake.

---

* Asaf Duraković rođen je 1940. godine u Hercegovini, u Stocu, a od 1943. godine živi u Zagrebu gdje je završio osnovnu i srednju školu te diplomirao na Veterinarskom fakultetu, potom i na Medicinskom fakultetu u Hamiltonu, Kanada. Specijalist je radiologije i nuklearne medicine, profesor na Medicinskom fakultetu u Georgetown University Hospital u Washingtonu, DC. Direktor je The World Life Institute u Washingtonu DC i Waterportu, NY, SAD. Objavio je jedanaest samostalnih zbirki pjesama, a više stotina pjesama objavljeno mu je u hrvatskim i inozemnim časopisima. Član je Društva hrvatskih književnika i Društva hrvatskih književnika Herceg-Bosne.

Herodovi mačevi

Zastadoh u svom obilasku sporom
Kroz vjekove što sežu s tamnog zida
Pred jednom freskom. Pred strašnim ponorom
Koji i danas čovječanstvo kida

Krv freske niti dotaknuta sjenom
Ista je kao od postanka svijeta
Kad me u ovom kamenu studenom
Ranjava mačem Herodovih četa

I gledam djecu prerezana vrata
Svjedoke zla od ljudskog postojanja
Gdje uzdižu se iz krvi i blata
Od pamtivijeka ljudskog propadanja

I razmišljam u boli patnje znane
Nije li čelik Herodova mača
I danas isti k'o u one dane
Kad krv ga skrši, što je zla jača

Na zidu djeca mačem isječena
Poruku šalju zlu i vjerolomstvu
Da zadnja riječ još nije izrečena
Ni zločincu ni njegovu potomstvu.

Asaf Duraković

Iskušenje u pustinji

Sve što na zemlji prvi zrak udahne
Pustinja čeka puna ljutog drača
Kad vjetar klone. Kada život sahne
Kada je sumnja od ljubavi jača

I zato me u bezživotnom kraju
Gdje nema niti trave niti vode
Sva iskušenja beznadna čekaju
Na putu kuda žednici prohode

I čujem obećanje svakih čuda
I nadanja u snove izgubljene
A gledan fresku gdje se niotkuda
Utjeha ne zna duše izranjene

I čujem kako svakom samotniku
Glas nadu daje sa slike kamene:
Čeka te spas u ljepšem vidiku
Kad skočiš s vrha ove strmen stijene

I svaka nada što je izgubljena
Darovat će ti bijeg od poniženja
I zastajem, kad Krist me povrh stijena
Daruje znanjem lažnih iskušenja.

Asaf Duraković

Poklon kraljeva

Darovi što se uzdižu nad svima
Samo su oni što vrutkom izviru
Iz srca, što je nad svim prostorima
Kada ga boli rastanka razdiru

Zato je čista ljubav uzvišena
K'o čudnovata zvijezda novih nada
Kad nema ni pustinja ni stijena
Da srce skrši, kad na putu pada

Samo je patnja znanog rastajanja
Što krši srce kad nade umiru
I zato prema izvoru postanja
Kraljevi idu kud mora prodiru

Pa makar je i zvijezda čudnovata
Nad slamom gdje siroto dijete spava
Darovatelju sva je nada dana
O nestanku iz svijeta zaborava

A svijet u snu pod svojim pokrovima
Često i ne zna vrijednosti darova
I nekad se na svojim putovima
Sjeti ljepote nekog davnog zova.

Asaf Duraković

Veronikin rubac

Na izlasku iz polumračnog svijeta
Kroz niska vrata kamene kapele
Dirnuh se rukom stropa nadnijeta
Gdje srh me prože posred duše cijele

U čitavom se čudnom popodnevu
I ne osvrnuh na lik iznad vrata
Gdje vidjeh glavu trnjem okrunjenu
Što mi se silnom patnjom srca hvata

Patnja od sviju svjetskih poniženja
Pod teretom od nezahvalnog svijeta
U tihoj šutnji beramskog kamenja
Teža je od svih poniženih ljeta

Iznenaden pred ispaćenim licem
Što ni u bolu blagost ne sakriva
Studen me prože mojim cijelim bićem
Što istom patnjom kroz vremena pliva

Zato se dirnuh srca predanoga
Kristova lica ispaćene slike
U poimanju da se lica moga
Taknuo rubac svete Veronike.

Asaf Duraković

